

[Edvard Sørensen.]

Grundskyldspromille paa 2,10 — jeg ved ikke, om det var det Tal, Ministeren nævnte, men det er i alt Fald Tallet for 1936—37 —, og naar Skatteprocenten skulde være 3 under Grundskyldspromillen, saa kunde det ikke lade sig gøre.

Jeg synes, at Ministeren med de Evner, han har, skulde have tænkt Problemet igennem — det er jo saaledes, Ministeren altid taler til Oppositionen, at vi ikke har tænkt Spørgsmaalene igennem. Sagen er nemlig den, at der i Skern er en Skatteprocent paa 8,1. Det vil altsaa sige, at efter Venstres Forslag kan man i Skern uden Tilladelse fra nogen Side sætte Grundskyldspromillen til 11,1. Det er nemlig det, der staar i Venstres Forslag, men det har Ministeren formentlig ikke forstaaet. Det er muligt, det skal skrives paa en anden Maade (*Indenrigsministeren*: Ja, det tror jeg), og det vil Ministeren maaske være os behjælpelig med (*Indenrigsministeren*: Absolut). Men Ministeren burde kunne forstaa dette — jeg tilgiver ham, om han ikke kan.

Ministeren havde ikke meget at sige til de enkelte Bestemmelser i vort Ændringsforslag, heller ikke til vore Beregninger, og det tager jeg som et Udtryk for, at Ministeren stort set er enig med os. Men saa skulde Ministerens Skyts rettes mod Betænkningen. Han sagde om den, at den var lavet med Fiffighed. Jeg ved, at Ministeren bruger mange mærkelige Ord, og jeg tænker, at naar Ministeren bruger Udtrykket Fiffighed, er det en Anerkendelse — jeg tager det som en saadan — for den Maade, hvorpaa Betænkningen er skrevet.

Dernæst gik Ministeren i Rette med os, fordi vi havde taget Gentofte Kommune med blandt Landkommunerne. Da jeg havde Ordet første Gang, gjorde jeg udtrykkeligt opmærksom paa, at i de Beregninger, Venstre havde foretaget over sine Forslag og de økonomiske Følger, var Gentofte placeret dér, hvor Kommunen hører hjemme, nemlig blandt Sognekommunerne, men da Ministeren selv i sit Forslag havde regnet Gentofte til Hovedstadskommunerne, saa brugte vi den samme Fremgangsmaade, naar vi beregnede Skatte trykket efter Ministerens Forslag. For Resten gjorde vi i Betænkningen opmærksom paa, at i Beregningerne i Betænkningen er Ændringerne ikke taget i Betragtning, men i Dag oplyste jeg, hvordan Ændringerne vilde virke over for Skatte trykket.

Indenrigsministeren sagde saa, at Regeringen vilde lette Ejendomsskatterne, hvor der trænges til en Lettelse, men Venstre vilde lette, uden at der var Trang til Nedsættelse. Jeg maa bestemt tilbagevise denne Paastand. Regeringens Forslag giver i alle Kommuner en Forhøjelse af Grundskyldspromillen paa 4,4 — i alle Kommuner —, men Venstres Forslag giver Mulighed for en Nedsættelse dér, hvor Grundskyldspromillen staar i et urimeligt Forhold til Skatteprocenten, og giver Mulighed for dér, hvor det ikke er Tilfældet, at Kommunerne selv kan udnytte den Lettelse, der er.

Som allerede nævnt, havde Ministeren ikke meget at sige til Venstres Forslag, der var ingen stærkt saglig Argumentering derimod; det, som Ministeren slog ned paa, var Petitesser. Og naar Ministeren ikke havde mere — og vi maa jo huske paa, at Ministeren har haft hele Departementet i Ryggen, har haft Lejlighed til siden den 18. December paa Kryds og tværs at gennemregne Venstres Forslag gennem sine Embedsmænd —, da maa det være Udtryk for, at Venstres Forslag naar det, som vi tilsigter dermed.

Endelig var Ministeren inde paa min Omtale af Ændringen i Skalaen og erkendte dér, at det var rigtigt, at denne Ændring i Skalaen alene er en Fordel for Hovedstadskommunerne, og denne Fordel skal betaales af Købstad- og Sognekommunerne; men, sagde Ministeren, vi skulde ikke være kedede af det, for vi skulde nok i Løbet af Vinteren faa Skattelove, der ramte dem, der her havde faaet en Lettelse. Ja, det var det, jeg sagde i første Omgang: under den nuværende Regering maa vi regne med stadig øgede Skatter, og derfor er det mere og mere nødvendigt, at Skatetrykket bliver lagt ens paa hele Befolkningen og ikke, som det har været i alt Fald siden 1930, kommer til at ligge 50 pCt. højere paa Sognekommunerne end i København.

Kristen Amby: Jeg vil først gerne komme med en Berigtigelse af en Oplysning, som jeg mente var rigtig, og som jeg gav før, nemlig at i Odense skulde Medicinaludgifterne andrage 1 Kr. 40 Øre pr. Indbygger. Det er ikke saa sært, jeg har sagt det, for i et af de Dokumenter, vi har arbejdet med inden for Udvalget, nemlig en Skrivelse fra „Udvalget for Provinsen og Hovedstaden“, staar der saaledes. Jeg saa saa efter i et andet Bilag, ligeledes fra „Udvalget for Provinsen og Hovedstaden“, men for et andet Aar; dér var Udgiften 5 Kr. 51 Øre,